

Hồi 19

Mê nhân thủ đoạn

Ô

Tử Hư đứng trên bình đài của tòa thủy tạ sát hồ, dựa lan can dõi nhìn Quải Biều Trì trong đêm đen. Hắn vừa thưởng thức cảnh đẹp bờ hồ, vừa quan sát đánh giá hình thế, nắm hết không bỏ sót điểm nào, lắng lặng ghi nhớ trong đầu.

Tòa thủy tạ hắn đang ở có tên là Thủy Hương, tuy kề cận Thư Hương Tạ, lại nhìn không thấy Thư Hương Tạ, trên sự thật đó là sự đặc sắc của chín tòa thủy tạ tây viện, tấn khảm một cách xảo diệu vào chỗ ao hồ vào, nhà thủy tạ và cổng nhà ẩn náu giữa Ban trúc, khiến mỗi một căn biến thành một thế giới độc lập cách ly.

Bờ bên kia là chín tòa thủy tạ của đông viện, Phong Trúc Các của hắn là một gian độc lập khác ngoài chín tòa thủy tạ tây viện, xa vị trí hiện tại của hắn ước chừng trăm trượng, khoảng cách tuyệt không gần, nhưng với công phu bơi lặn của hắn, tin chắc có thể trong thời gian nửa khắc vượt qua Quải Biều Trì, về đến Phong Trúc Các.

Hắn đã quyết định kế hoạch hoàn chỉnh, rất đáng để thử, chìa khóa ở chỗ có thể vẽ bảy bức họa làm cho Bách Thuần tán thưởng hay không, vì vậy hắn cần phải thi triển hết tài nghệ.

Thanh âm di chuyển đồ từ đằng sau truyền tới, Ô Tử Hư không hiểu là chuyện gì, quay đầu lại nhìn, một đám tiểu tử đang khiêng một cái bàn tới, tháo mặt bàn và chân bàn chia nhau khiêng, hai người khiêng ghé dựa, khệ nệ vào bình đài. Diễm Nương và Thiền Dục theo sau đoàn khiêng bàn ghé. Diễm Nương miệng tươi như hoa xuân, chưa nói đã cười, liếc háy làm dáng, thái độ hoàn toàn khác biệt đối với Ô Tử Hư; Thiền Dục thì vẫn thần sắc miên miên cương cương, lạnh lùng chẳng thêm nói cười, nhưng đối với Ô Tử Hư mà nói, sức hấp dẫn của hai người cao thấp đã định, sức dụ hoặc của Thiền Dục vượt xa Diễm Nương.

Đoàn khiêng bàn dừng lại ở chỗ giao tiếp giữa sảnh đường và bình đài, Diễm Nương hiệp cùng một làn hương thơm đi thẳng đến trước mặt hắn, cười khêu gợi nói: "Đêm nay là đêm đầu tiên Lang tiền sinh động bút vẽ tranh, Hồng Diệp Lâu bọn tôi sẽ dùng lễ thượng khách chiêu đãi Lang tiền sinh. Lang tiền sinh thích an trí bàn ghế ở vị trí nào trên bình đài?".

Ô Tử Hư cảm thấy lý thú hết sức, sự chiêu đãi này quả là mới lạ, đám tiểu tử ai nấy nhan sắc cũng không tầm thường, niên kỷ mười sáu, mười bảy, tuy không bằng Thiền Dục, cũng dễ nhìn vô cùng, thấy bọn họ khiêng vác mồ hôi đầm đìa, hơi thở hỗn hển yêu kiều,

bừng cháy năm tháng thanh xuân của bọn họ, nhìn ai cũng sinh động tươi mát. Hấn thở dài: “Có thể khiêng thêm một cái giường lớn tới luôn không”.

Đám tiểu tỳ đang giương mục quang hiếu kỳ quan sát hấn, nghe vậy không những không ai mắc cỡ, mà còn nhất tề cười yêu kiều, nhà thủy tạ lập tức tràn ngập xuân sắc.

Diễm Nương hai mắt liếc lên, bất cứ một ai cũng đoán được trong lòng ả đang than tên sắc quỷ này tính nết không đổi.

Thiên Dực nổi giận: “Đừng có bậy bạ nữa”.

Ô Tử Hư ngạc nhiên chăm chú nhìn ả, vui vẻ thốt: “Đây không phải là sư tử Hà Đông gầm gừ sao? Thiên đại thư càng lúc càng giống nương tử của ta rồi”.

Thiên Dực đang định phát tác, bị Diễm Nương chặn lại: “Hong Diệp lâu bọn tôi có quy củ của bọn tôi, đặc biệt là Hong Diệp bát mỹ của bọn tôi do Bách Thuần cô nương đích thân đề ra quy điều, Lang tiên sinh cần phải tuân thủ”.

Ô Tử Hư hứng chí bưng bưng hỏi: “Ngu sinh rửa tai xin lắng nghe”.

Diễm Nương có thần có khí thốt: “Hong Diệp bát mỹ toàn là bán nghệ không bán thân, là bán nghệ không bán thân thật sự, có muốn được gần hơi thơm cũng cần phải có tiểu thư nàng cam tâm tình nguyện mới được, chỉ cần tiểu thư nàng đồng ý, gả cho người cũng được, tiền chuộc thân qua đêm hoàn toàn miễn bỏ, phải xem tài nghệ của người đó”.

Ô Tử Hư luôn miệng khen tuyệt. Bách Thuần khẳng định là thiên tài kinh doanh thanh lâu, nắm bắt được cái lẽ nữ nhân nào nam nhân càng khó lấy được thì càng quý báu, hơn nữa hưởng thụ được lạc thú lớn nhất chân tình chân ý theo đuổi quần thoa, mà vẫn có trước rồi mới có sau. Muốn mua nghệ của bọn họ, đương nhiên không rẻ rúng gì, như vậy Hong Diệp Lâu dĩ nhiên tiền của vô đều đều, vàng bạc cứ bò lăn vào.

Thiên Dực lạnh lùng hỏi: “Hiểu rõ chưa?”.

Ô Tử Hư cung thuận: “Nương tử! Ta đã hiểu!”.

Đám tiểu tỳ muốn cười lại không dám cười, sợ đắc tội với Thiên Dực, khốn khổ nhăn nhin.

Diễm Nương sợ Thiên Dực không nuốt nổi thói lăng tử không có đường lối của hấn, vội thốt: “Liên Ảnh sắp đến rồi, người đâu có biết Bàn gia vì an bài chuyện này mà cực khổ đến chừng nào. Liên Ảnh mười mấy đêm nay danh sách hẹn kín mít, Bàn gia phải thuyết phục khách nhân mới miễn cưỡng kiếm được giờ rảnh, nếu người đêm nay không giao ra được thành tích tốt, Bàn gia chắc phải lấy mạng người. Được rồi! Bàn để ở đâu?”.

Ô Tử Hư mục quang chuyển từ Diễm Nương sang Thiền Dục đang tức giận, lại dờn sang đám tiểu tỳ, nói: “Đương nhiên là đặt bàn gần hồ, để ta và mỹ nhân cùng hưởng minh nguyệt trên hồ”.

Diễm Nương cười mắng: “Nói một câu đủ rồi, sao lảm lời không đầu vậy”. Nói xong chỉ đám tiểu tỳ đem bàn ghế đặt ở vị trí dựa lan can trên bình đài. Sau đó hỏi: “Lang tiền sinh còn có yêu cầu gì nữa không?”.

Ô Tử Hư cười đáp: “Chỉ có hai yêu cầu, yêu cầu thứ nhất là một chiếc thuyền lá, cắm thả bên thủy tạ, đến khi kiểm đủ họa tình là liền chèo thuyền về Phong Trúc Các động bút, vẽ bức mỹ nhân đồ đầu tiên”.

Diễm Nương thốt: “Vậy dễ mà, sẽ làm theo ý của tiền sinh. Còn yêu cầu kia?”.

Ô Tử Hư đến trước Thiền Dục mặt mày bạnh cứng, vái sát đất: “Thỉnh Thiền Dục cô nương lúc đó cùng theo ngu sinh lên thuyền, thuận đường du ngoạn cảnh hồ về nhà”.

Thiền Dục giậm mạnh chân, nổi giận: “Người đó! Bọn ta đi!”. Nói xong dẫn đám tiểu tỳ bỏ đi.

Diễm Nương che miệng cười nói: “Thiền Dục nếu bị người chọc tức chết, nô gia sẽ tìm người tính sổ”. Thò tay nhéo cánh tay hắn, lại cười khêu gợi với hắn.

Chợt tiếng đàn sáo từ ngoài tạ vang lên.

Diễm Nương cười nói: “Liên Ảnh đến rồi! Nô gia đi đây”.

oOo

Nguyễn Tu Chân ngồi trong tiểu đình, Khâu Cửu Sư đến ngồi đối diện gã, thốt: “Đã gặp Tiền Thế Thần, gã đáp ứng lập tức cho phi cấp truyền thư, kêu người của gã ở kinh sư điều tra Lang Canh, chắc nội trong mười ngày sẽ có hồi âm”.

Lại nói: “Cô Nguyệt Minh đã đến!”.

Nguyễn Tu Chân ngạc nhiên: “Cô Nguyệt Minh?”.

Khâu Cửu Sư thốt: “Tiền Thế Thần tận miệng nói cho ta biết gã vừa gặp Cô Nguyệt Minh, thật kỳ quái, gã đáng lẽ không nên nói với ta. Bề ngoài xem ra Tiền Thế Thần không có gì, nhưng ta lại từ ánh mắt của gã nhận ra tâm tình của gã tựa như đang bất an”.

Nguyễn Tu Chân không hiểu: “Vì một Tiết Đình Hao, làm phiền tới đại thống lãnh xưởng vệ quyền khuynh triều đã xuống Nam, đã là chuyện không tầm thường rồi, bây giờ còn cho Ngự tiền liệp thủ của Hoàng thượng ra mặt, thật khó lý giải”.

Khâu Cửu Sư thần sắc nghiêm trọng: “Có phải Phụng công công dùng kế minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương không? Mục tiêu thật sự là bọn ta? Đặc biệt là lão huynh ngươi”.

Nguyễn Tu Chân gật đầu: “Đây có thể là nguyên nhân Tiền Thế Thần ngầm ngầm thông tri cho ngươi, đối với Tiền Thế Thần mà nói, nếu Giang Nam phát loạn, gã là kẻ đương đầu chịu trận. Cô Nguyệt Minh là tay săn lãnh thưởng xuất sắc nhất đương thời, cũng có thể biến thành thích khách đáng sợ, hơn nữa y luôn luôn độc lai độc vãng, ẩn hiện như quỷ thần, làm người ta có muốn phòng cũng không phòng được”.

Khâu Cửu Sư cười lạnh: “Nhưng lại có một ưu điểm, giết y bảo đảm thần không hay quỷ không biết”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Trước khi bắt sống Ngũ Độn Đạo, bọn ta không nên gây rắc rối, chỉ cần đề cao cảnh giác, tăng cường phòng vệ, khiến Cô Nguyệt Minh không dám công nhiên hành thích ta”.

Khâu Cửu Sư đôi mắt rùng rục sát cơ, trầm ngâm: “Ra vào phải cẩn thận một chút”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Vụ việc trọng yếu vẫn là Ngũ Độn Đạo. Ta đang nghĩ thân phận họa sư Hồng Diệp Lâu tại sao lại hấp dẫn hơn so với bán mật rắn? Bên trong tất có lý do mà bọn ta không minh bạch”.

Khâu Cửu Sư gật đầu đồng ý. Trên sự thật hấn nhãn nhìn đến mức khốn khổ vô cùng, cứ như ao hồ đầy tràn, lại không có kênh ngòi tiết ra, tức không thể xông vào Hồng Diệp Lâu, bắt sống tên tiểu tử chọc tức chết kia, áp giải đi gặp Hoàng Phủ Thiên Hùng. Hấn cười khổ: “Trừ phi hấn chịu nói cho bọn ta biết, nếu không bọn ta không thể nào tìm hiểu được”.

Nguyễn Tu Chân thần sắc cổ quái: “Đương nhiên không phải là vậy, chỉ cần bọn ta nắm rõ tình huống của hấn ở Hồng Diệp Lâu, ta tin chắc qua đó có thể suy đoán ra mục đích thật sự của hấn. Có một điểm khẳng định được, là hấn không để ý tới Thiên Nữ Ngọc Kiếm, mà có mục tiêu khác, nếu không hấn sẽ tiếp tục bán mật rắn, thân phận đó càng có lợi cho hấn hoạt động trong thành, đâu có như bây giờ thu hút sự hoài nghi của bọn ta”.

Khâu Cửu Sư cuối cùng đã hiểu thần tình của gã tại sao lại cổ quái như vậy, thở dài: “Ngươi muốn ta đi gặp Bách Thuần”.

Nguyễn Tu Chân nhún vai: “Người không phải đã tận miệng nói phải đi giải thích hiểu lầm hôm nay với nàng ta sao? Còn có chuyện hào sảng ước hẹn uống rượu phạt nữa mà? Hai chuyện gộp lại giải quyết, người được tiện lợi quá rồi”.

Khâu Cửu Sư buồn bã thốt: “Thần là người, quỷ cũng là người. Đi gặp Bách Thuần không phải đại biểu bọn ta đã khuất phục sao?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Ta thật hy vọng có chọn lựa khác, còn hơn là bọn ta ngồi thù như vậy mười ngày, chục chờ tin vui của Tiền Thế Thần. Đi đi! Có lẽ đây là số phận, bất kể tương lai tình hình phát triển ra sao, ta sẽ không trách người đâu. Phá không được mắt xích muốn người dây dưa với Bách Thuần, bọn ta có thể phá mắt xích khác, chỉ cần bắt được tiểu tử đó là xong, thắng lợi vẫn thuộc về bọn ta”.

Khâu Cửu Sư bần thần một hồi mới hạ giọng: “Thật đáng chết, ta bỗng cảm thấy sinh cơ bừng bừng, người bây giờ muốn cản ta cũng không được. Cho nên có thể thấy cõi U minh quả là muốn ta đi gặp Bách Thuần. Ông trời cứu mạng với!”.

oOo

Bách Thuần dời gót ngọc, đến bên Tiền Thế Thần, châm rượu cho gã, sau đó ngồi đối diện gã, tự rót cho mình, ngạc nhiên hỏi: “Đại gia đêm nay sao tâm sự trùng trùng vậy? Có chuyện gì khó giải quyết à?”.

Tiền Thế Thần nhìn dung nhan kiều diễm của nàng, thầm thở dài một hơi. Thư Hương Tạ vẫn là tòa thủy tạ ngày nào, Quả Biều Trì mê hồn như xưa, nhưng so với lần trước, tâm tình của gã thật khác biệt một trời một vực, nguy cơ sắp ập vào mình, còn có thể là đại họa lâm đầu. Cô Nguyệt Minh lợi hại đến mức làm người ta sợ sệt, đã đánh hồi chuông cảnh báo gã. Qua Mặc muốn giết y là quyết định chính xác, chỉ tiếc không có cách nào làm thọt được y. Lúc thống khổ đang muốn tìm người thương lượng, nhân tuyển duy nhất là Qua Mặc lại đi chưa về, lo sợ chập chờn, nghĩ chỉ có Bách Thuần có thể làm cho gã tạm thời quên đi mọi sự, liền như cô hồn vô chủ mò đến Hồng Diệp Lâu. Gã lắc đầu đáp: “Ta không có gì, chỉ vì việc quan bận bịu, đêm nay uống hai chén là phải đi”.

Bách Thuần nũng nịu: “Nô gia còn muốn nghe cố sự mà! Tiền đại nhân sao có thể kể có một nửa rồi ngưng luôn chứ”.

Tiền Thế Thần sao còn tâm tình để kể cố sự, hồi hận lần trước đã nói chuyện không nên nói ra, thừa cơ nhắc nhở nàng: “Nhớ là cố sự ta kể tuyệt không thể nói cho ai khác biết đó”. Để đánh lảng sức chú ý của nàng, lại nói: “Họa sư mới đến có phải rất khả nghi không?”.

Bách Thuần lộ nụ cười mê hồn, bộ dạng như đang suy tư nghĩ đến gì đó, đôi môi mọng khê hé: “Thì ra đại nhân vì chuyện Ngũ Độn Đạo mà phiền lòng. Có phải Khâu Cửu Sư đã nói chuyện có liên quan đến họa sư cho đại nhân nghe không?”.

Tiền Thế Thần thầm nghĩ phiền não của mình còn chưa đủ sao? Có hứng thú gì mà để ý tới Ngũ Độn Đạo. Bất quá có Bách Thuần bầu bạn, tâm tình quả là đỡ hơn nhiều, nói gì cũng được, chỉ cần nàng không hỏi truy về cố sự là được, đáp: “Họa sư kia là người ra sao?”.

Ánh mắt của Bách Thuần như cười cợt, sau đó chậm rãi dùng ngón tay thon thả mân mê tóc mai, nhún nhún bờ vai, như sâu kín từ trong nội tâm trào dâng tâm tình không có cách nào đè nén, dịu giọng đáp: “Hắn là hỗn hợp thể của một sắc quỷ, một tên điên, một lãng tử và một thiên tài, nô gia chưa từng gặp qua người nào vừa làm cho người ta mất kiên nhẫn, vừa gây cho người ta khinh ghét, đồng thời lại không có cách nào không tán thưởng như hắn. Nếu hắn thật là Ngũ Độn Đạo, vậy sẽ trở thành một kết hợp hoàn mỹ không có khiếm khuyết”.

Tiền Thế Thần chưa từng thấy thần tình đó của Bách Thuần, gã thấp thoáng cảm thấy được ngoài Khâu Cửu Sư ra, lại có thêm một kình địch trên tình trường.

oOo

Tiếng nhạc biến thành véo von hẳn, khúc điệu khảy thoỉ nhẹ nhàng nhanh rõ, dẫn dắt Ô Tử Hư múa máy tay chân, nhảy theo điệu nhạc. Hắn trời sinh đức tính đó, thanh lâu có thể làm cho hắn biến thành một người không có sức tự áp chế, mà đây là lần đầu tiên hắn thử đem kết hợp công vụ và hưởng thụ lại thành một, thêm vào Hồng Diệp Lâu bất kể là phong cách, khí phách, hay lạc thú cung dâng đều là thứ hắn chưa từng nếm trải, sức thôi thúc đối với hắn có thể tưởng tượng được. Vào giờ phút này, hắn đã triệt để quên đi tại sao phải ở đây, chỉ biết thời khắc hưởng thụ cuộc sống lại đã đến.

Thủ đoạn dụ khách của Hồng Diệp Lâu thật độc đáo.

Lầu thủy tạ chia làm hai tầng, tầng dưới là phòng chứa đồ và nhà bếp, toàn là bài trí cho khách nhân của thủy tạ hưởng dụng, lầu hai chia làm hai sảnh trước sau, dùng rèm phủ phân cách, từ bậc hầu cận chờ lệnh ở tiền sảnh, đội nhạc diễn tấu cũng tấu nhạc ở đó. Hậu

sánh liền với bình đài, là nơi Ô Tử Hư đang ở, chuyên dùng để tiếp đãi quý khách có dư tiền tiêu xài. An bài như vậy, bỏ thêm chút tiền cũng cảm thấy đáng giá.

Hai tiểu a đầu trái phải vén rèm, xuất hiện một cô nương trẻ tuổi thể thái động hồn, thân ngà dáng ngọc, nàng không phải là hạng đàn bà trang điểm son phấn dày cộm mà Ô Tử Hư quen thấy, chỉ phớt một lớp phấn mỏng, đậm nhả đến mức lại vừa khớp với ưu điểm, tỏ rõ khí chất thanh tú của nàng. Vòng ngọc trên trán cho nàng chút vẻ ngây thơ, thanh xuân mà lại xuất chúng, tuy không bì được với Bách Thuần, nhưng đã là hạng thượng phẩm mà hần chưa từng gặp ở thanh lâu. Nàng căn bản không giống danh kỹ thanh lâu, mà là khuê tú cao môn.

Ô Tử Hư đầu não lúng búng, linh hồn bay bổng giữa trời. Váy xiêm tơ lụa nàng mặc cắt may vừa sát lò xò chằm đật, nền lam hoa trắng, phối xứng với thắt lưng tơ, kiều kỳ triển lộ đường nét động hồn, thể thái thon nhỏ của nàng, càng làm nổi bật gương mặt xinh xắn. Hai hạt minh châu đeo bên tai đong đong đưa đưa, yêu kiều phong lưu khôn tả.

Tư thế duyên dáng của nàng đã có huấn luyện, muôn ngàn dáng dấp đi qua rèm che, đến khi màn thả xuống sau lưng nàng, Ô Tử Hư không khỏi nín thở, tròn mắt nhìn cô gái tựa như tiên tử từ tiền giới xung phá cách ngăn tiền phạm giáng lâm trần thế.

Liên Ảnh cười tươi đi thẳng tới trước mặt hần, yêu kiều nhún mình thốt: “Nô gia Liên Ảnh, xin Lang tiền sinh chỉ giáo”.

Ô Tử Hư tỉnh lại chút ít, thở dài thườn thượt: “Bọn ta hiện giờ nỗ lực vì một mục tiêu chung, cứ đem thần vận mê hồn nhất của mỹ nhân nhi nàng biểu hiện ra, để bọn ta quên đi quá khứ, quên hết tương lai, giữ lại một khoảnh khắc tươi đẹp. *Nhân sinh đắc ý tu tận hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt*¹. Chỉ có buông thả cõi lòng, mới có thể hưởng thụ được ý nghĩa thật sự của cuộc sống”.

Liên Ảnh hoan hỉ thốt: “Tiền sinh nói thật động hồn, tám người bọn tôi ai mà không muốn họa một tấm chân dung mỹ lệ nhất. Tiền sinh dạy Liên Ảnh phải làm sao đi”.

Ô Tử Hư mỉm cười: “Rất đơn giản, mỹ nhân nhi nàng cần thi dụng hết tài nghệ với ta, triển lộ thủ đoạn có thể mê chết nam nhân nhất, ta bảo đảm sau khi nhìn thấy thứ ta vẽ ra, mỹ nhân nhi nàng vĩnh viễn sẽ không hối hận”.

Liên Ảnh chột vồ tay ba cái.

Ô Tử Hư ngây người: “Mỹ nhân nhi nàng làm gì vậy?”.

¹ Hai câu thơ trong bài “Tương tiễn tử” của Lý Bạch. Hoàng Tạo, Tương Như dịch: “Đời người đắc ý hãy vui tràn, chớ để bình vàng sông bóng nguyệt”.

Liên Ảnh khẽ nhún vai thơm, tỉnh bơ như không có gì: “Nô gia kêu người đem đàn tranh vào, đó chính là thủ đoạn có thể làm mê chết nam nhân nhất của nô gia”.

Ô Tử Hư không có lời nào để đáp trả.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>